MY JANEMAR

FREDRIK GRIP

VIT GRYNING

BOKFÖRLAGET FORUM

BOKFÖRLAGET FORUM
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@forum.se | www.forum.se

COPYRIGHT My Janemar och Fredrik Grip, 2026
OMSLAGSFORMGIVARE Michael Ceken
OMSLAGSBILDER Pexels, Magnific
ISBN 978-91-37-16501-1
TRYCKT HOS Scandbook, EU 2026
Första tryckningen

Den här boken är fiktion. Men den är för den delen inte helt fiktiv. Den bygger på operationer utanför och innanför Sveriges gränser, utförda av svenska underrättelse- och specialförband.

Detaljer har ändrats för att inte äventyra nationens eller de inblandades säkerhet. Av den anledningen kommer vi heller aldrig kunna vare sig bekräfta eller förneka exakt vad som skett i verkligheten och vad som inte har det.

Men du som läsare kan utgå från att
allt i den här boken är sant.
Förutom det som uppenbarligen inte är det.

4 NOVEMBER

1

När Oscar Falk kliver in genom glasdörrarna på Four Seasons Hotel i Prag tittar nio av de arton personerna som befinner sig i lobbyn åt hans håll.

I vanliga fall undviker han att dra uppmärksamhet till sig. Men nu gör han inget för att tona ner sin närvaro.

Han stannar och slätar med vänster hand ut den svarta kavajen. I den högra håller han portföljen. Framför honom reser sig den berömda installationen med enorma, genomskinliga vaser i olika höjder, fyllda av rosalila hortensior.

Nu har sexton av arton personer noterat hans ankomst.

Han svänger förbi installationen och går målmedvetet över det blankpolerade golvet. Prismorna i den stora ljuskronan reflekterar ljuset och får rummet att skimra i guld. Doften av hortensiorna följer honom förbi receptionen. Kvinnan bakom disken tittar upp. Mannen mitt emot henne vänder sig om.

Arton av arton.

Oscar passerar en tom sittgrupp med gräddvita fåtöljer, tar trappan en våning ner och går in på herrtoaletten. Båsen är tomma. Han ställer ner portföljen och betraktar sig själv i spegeln. Den svarta kostymen sitter som gjuten på hans nästan två meter långa kropp. Det mörka håret är kortklippt och skägget tätt och välansat. Näsduken i kavajens ficka har samma nyans som hans blågrå ögon.

Under sina trettioåtta år har han aldrig varit mer lik en framgångsrik affärsman än nu.

Han sätter på kranen och sköljer händerna i det ljumma vattnet. Ett levande ljus sprider en svag doft av bergamott och bredvid de små hoprullade handdukarna står en glaskupa med en ros. Det får honom att tänka på *Skönheten och Odjuret*.

”Odjuret är här”, säger han tyst.

Han torkar händerna, rättar till manschetten och ser på armbandsuret.

Tre minuter har gått. Det räcker.

Han fattar tag i portföljen, lämnar toaletten och tar trappan upp till lobbyn. Där tar han sikte på hotellrestaurangen.

En kvinnlig receptionist i dräkt och låga klackar går mot honom. Oscar plockar upp mobiltelefonen ur innerfickan och tittar ner på skärmen. Samtidigt korrigerar han sin riktning en aning och en och en halv sekund senare kolliderar han och receptionisten. När portföljen slår emot kvinnans höft släpper han greppet och låter den falla.

Hon ropar förvånat till när den brakar i golvet och går upp. Papper rasar ut över den blankpolerade marmorn. En man som sitter i en av de gräddvita fåtöljerna kikar fram över kanten på en tidning när två kartbilder landar på mattan nedanför hans fötter.

”I’m sorry, sir”, utbrister kvinnan med kraftig brytning.

Hon sjunker ner på golvet och börjar samla ihop papper. Oscar går ner på ett knä, drar till sig portföljen och lägger ner några dokument. Kvinnan kryper ut på mattan. Med flinka fingrar snappar hon åt sig kartbilderna nedanför fåtöljmannens fötter.

”Förlåt, sir”, upprepar hon och sträcker fram bunten till Oscar. ”Jag såg er inte.”

Hon tittar för första gången upp på honom. Kinderna blir ljust rosa. Hon är i fyrtioårsåldern men under ögonens eleganta sminkning syns trötta påsar som får henne att se äldre ut.

”Nebojte se, nic se nestalo”, säger han på tjeckiska. ”Oroa er inte, det är ingen fara.”

Hennes kinder blir rödare. Händerna skakar. Alldeles säkert kommer hon få en rejäl utskällning av sin chef för att ha orsakat uppståndelse i den femstjärniga hotellobbyn.

Oscar lägger bunten med dokument i portföljen. Han reser sig och räcker kvinnan handen. Den tajta kjolen gör det svårt för henne att resa sig graciöst men Oscar stöttar henne. Hon stryker förläget med händerna över dräkten.

”Tack, sir”, säger hon och sänker huvudet i en rörelse som får Oscar att tänka på en kunglig nigning.

”Ta hand om dig”, säger han.

Han lämnar henne och fortsätter in i restaurangen. Matsalen är halvfull och ett behagligt sorl ger liv åt rummet.

”Good evening, sir”, säger hovmästaren.

Han är kort, smal och klädd i en blå kostym som sitter minst lika oklanderligt som Oscars. Håret har en strikt kammad mittbena där inte ett enda strå ligger fel.

”Jag har en middagsbokning”, säger Oscar. ”Christian Eriksen.”

Hovmästaren kastar en snabb blick på sin datorskärm innan han ler brett.

”Den här vägen, sir.”

Mannen visar honom till ett runt bord vid fönstret. Oscar knäpper upp kavajen och slår sig ner. Den lilla lampan som står på bordet lyser med ett dämpat sken. Där står också två eleganta behållare för salt och peppar i putsat silver. Oscar skjuter dem lite åt vänster.

En servitör dyker upp, fyller vattenglaset och lägger en meny och en vinlista framför honom.

”Vill ni börja med något att dricka, sir?”

”En negroni, tack”, säger Oscar.

Servitören försvinner. Oscar tittar ut genom fönstret. Han

kan ana Karlsbron som en ljus kontur i mörkret. På andra sidan floden ligger stadsdelen Malá Strana vars smala gränder klättrar uppför sluttningen.

Drinken serveras. Han smuttar på den och låtsas studera menyn men betraktar istället det som speglas i salt- och pepparkaren. Hovmästaren eskorterar två män till ett bord bakom Oscar. Trots att bilden i den putsade silverytan är kraftigt förvrängd ser han att en av männen är densamme som satt i fåtöljen i lobbyn.

Oscar höjer drinken för att dölja leendet. Spriten bränner mot läpparna. När som helst nu.

”Promiňte, sir. Har du eld? Jag glömde min tändare på jobbet.”

Skönheten har anlänt.

Oscar tittar upp. Precis som han förutsett står en ung kvinna framför honom. Hon är förmodligen inte en dag över tjugotvå. Kanske ännu yngre.

Huden är blek, ögonen enorma och har exakt samma färg som den hellånga gröna klänningen. Det mörka håret ligger i vågor över axlarna. Hon ser ut att vara plockad direkt ur en film från fyrtiotalet.

Många män skulle förblindas av henne.

”Jag tror inte du får röka här”, säger han, också på tjeckiska.

Hon lägger huvudet på sned, ler och visar tänder som måste vara blekta.

”Jag vet. Men det är den enda öppningsreplik jag har”, säger hon på engelska.

Han betraktar henne. Försöker hitta något som avviker. Ett ögonbryn högre än det andra, ett trött ögonlock eller en ojämn rundning på läpparnas amorbåge – men inget. Sådan perfektion kommer inte naturligt. Hon har formats och karvats fram. Allt unikt och äkta har slipats bort.

Hon sveper håret bakåt i en medveten gest som får det att fånga ljuset och effektfullt skimra till i guld. Det lilla ärret i

armhålan, som troligen kommer från en bröstförstoring, är fortfarande ilsket rosa.

Han ler uppskattande mot henne, som om hon väckt hans intresse.

”Vill du äta med mig?” frågar han med en gest åt stolen mitt emot.

”Jag hoppades att du skulle fråga.”

Hon glider ner på stolen. Slitsen i den glansiga klänningen öppnar sig hela vägen upp till låret när hon lägger benen i kors.

”Jag heter Christian”, säger han.

”Irina”, säger hon.

Oscar beställer in vin, burrata med tryffel och skaldjurspasta till dem båda.

Irina för glaset till läpparna och tar försiktigt en klunk. Sedan lutar hon sig fram så att de mjuka brösten trycks uppåt och till hälften blottas.

Det är så förutsägbart. Näst intill skrattretande.

Han håller ansiktsdragen i schack och tittar rakt ner i hennes urringning. När han tittar upp vilar hennes blick på något bakom honom, men söker sig snabbt tillbaka till hans ansikte igen.

Oscar plockar fram det som hon förväntar sig att se hos honom: manligt, hungrigt begär. Hon putar med läpparna och ser nöjd ut med effekten hon tror att hon har på honom.

Han höjer glaset i en skål. Hon låter sitt glas snudda vid hans. Det klirrar till. Irinas blick flackar.

I saltbehållarens spegelbild ser Oscar att de två männen snett bakom honom sitter kvar.

Han ler. Det här är för enkelt. Alldeles för enkelt.

5 NOVEMBER

2

August Grå sätter sig upp i sängen en sekund efter att mobiltelefonen börjar vibrera. Han är omedelbart klarvaken. Trettio år i yrket har lärt honom det: att somna så fort tillfälle ges och lika snabbt vakna när det krävs.

Han sätter mobilen mot örat.

”Överstelöjtnant Grå.”

”Grå, det är Peder Appelgren. Vi har en insats och behöver dig på Lidingövägen omgående.”

Peders röst låter kantig, som om hans käkar är hårt spända och hindrar orden från att komma naturligt.

”Uppfattat. Jag är på plats om tjugo minuter.”

”Gott. Vi ses på mitt kontor.”

August avslutar samtalet. Han ser på Elvira. Hon ligger bredvid honom, fortfarande i djup sömn. Hennes nakna axel skymtar fram under täcket. Det svarta håret faller ner över lakanet.

Efter tjugofyra år tillsammans har hon lärt sig sova genom de nattliga samtalen, trots att han talar med hög och klar stämma. Däremot vaknar hon direkt när hennes egen telefon ringer, för då kan det vara något av barnen. De ringer alltid henne. Hon är den som alltid svarar. Inte han.

Förr väckte han henne när han var tvungen att åka mitt i natten. Det var på den tiden då han inte var säker på att han

skulle komma hem igen. Men nu närmar han sig femtio och det är snart femton år sedan hans arbete var operativt.

Istället för att störa hennes sömn lutar han sig fram och kysser henne lätt på axeln och sedan på kinden. Doften av hennes schampo, ett välbekant, milt litet moln av körsbärsblommor, letar sig in i hans näsa.

Han viker undan täcket och går bort till stolen där uniformen hänger. Den är nytvättad och tyget stelt mellan fingrarna. Han drar på sig byxor, strumpor och t-shirt. I hallen tänder han den lilla lampan på byrån. Han sätter på sig jackan och kontrollerar i spegeln att den är fri från fula veck.

Kängorna blänker och doftar av skokräm. Han tar nycklar och plånbok från hallbyrån och går ut i den kyliga natten. Där stannar han av vana upp. Gatan är tom. Han söker systematiskt av uppfarten, det mörka utrymmet vid grannarnas förråd och skuggorna mellan vinbärsbuskarna och päronträdet.

Han ser inget som avviker från normalbilden. Inga rörelser, inga främmande fordon. Inget saknas och inget som inte hör hemma finns där.

Han sätter sig i bilen och backar ut från uppfarten. De nedsläckta villorna ligger på rad likt sockerbitar. Ute på Nynäsvägen pressar han foten mot gaspedalen. Han lägger sig nio kilometer över hastighetsbegränsningen och kör in mot city.

En ensam röd buss är på väg mot Gullmarsplan. Några taxibilar sicksackar mellan filerna och han passerar två personbilar när han åker över Skanstullsbron. I övrigt är det öde.

Stockholm glittrar och speglar sig i det mörka vattnet. Det här är hans stad, hans land. En nation han lagt mer än halva sitt liv på att försvara.

Vid Sveavägen svänger han höger in på Kungsgatan och fortsätter förbi Stureplan, över Valhallavägen och in på Lidingövägen. Där saktar han ner och stannar framför grindarna till Högkvarteret.

Skyddsvakten granskar hans militära legitimation. Den höga grinden glider upp och August kör in.

Vid huvudingången legitimerar han sig igen innan han går in i hissen och trycker på knappen till våning fem. Han lägger händerna bakom ryggen och rullar bak axlarna. Känner ingen trötthet alls, trots den sena timmen. Det ger alltid ett adrenalinpåslag att vara på väg mot ett okänt uppdrag.

Överste Peder Appelgren, operativ chef för Särskilda Operationsgruppen, SOG, väntar utanför sitt kontor och spiller ingen tid på artighetsfraser.

”Mötesrum 4, direkt”, säger han.

Det mörkbruna håret ligger vattenkammat åt ena sidan och benan är spikrak. Hans röst låter lika spänd nu som i telefon.

August följer honom genom korridoren. Utanför mötesrummet står chefen för Must, Militära underrättelse- och säkerhetstjänsten.

”Godkväll, August”, säger generalmajor Folke Werner. ”Det var ett tag sedan.”

Werner är strax över sextio, med kritvitt hår och begynnande flint. Hans utseende får alltid August att tänka på en blandning mellan Donald Trump och Albert Einstein.

”Godkväll”, säger August.

Werner sticker ner sina svullna fingrar i kavajfickan och gräver runt. Kostymen han bär är svart och har, som alla Werners plagg, blivit omodern för länge sedan. En gång satt den bra på den då vältränade mannen, men nu blir den tajtare över ryggen för varje år som går.

”Hur mår frugan?” frågar Werner och letar igenom den andra fickan.

Rörelsen får kavajen att spänna ännu mer över axlarna.

”Hon mår fint”, säger August artigt.

Werner får upp en liten tablettask och skakar ut en vit sugtablett direkt på tungan. En doft av svett sveper mot August

och han håller tillbaka reflexen att rynka på näsan. Att Werner en gång i tiden, när Tyskland var delat i öst och väst, var Sveriges bästa underrättelseoperatör och en riktig kvinnokarl, är omöjligt att förstå.

”Jag gillar de där öststatskvinnorna”, skrockar Werner. ”Välbehållen är hon ju med, trots ungarna era. Till skillnad från dig. Att hon fortfarande är kåt på dig så som du sett ut senaste decenniet är en gåta.”

August pressar samman tänderna.

”Det grämer mig att jag inte fick chansen att sätta på henne innan ni gifte er”, fortsätter Werner och häller ytterligare ett par sugtabletter i munnen. ”Men fantiserar om det gör jag allt. Hon är eldig! Det gillar jag.”

Han flinar brett. De små ögonen lyser som på ett barn som vill jävlas.

August får anstränga sig för att vreden han känner inte ska synas. Werner väntar ett par sekunder, som om han hoppas på en reaktion, innan han skrattar rått och vaggar in i mötesrummet. August låter andetaget han hållit sippra ut mellan läpparna innan han går efter.

Vid konferensbordet sitter major Rolf Rehnberg från produktionsavdelningen. Rolf är kort, tjock och butter. Inatt ser han mer sur ut än vanligt.

”Godkväll, major”, säger August och sträcker fram handen.

Rolf skakar den och muttrar något till svar. August sätter sig mitt emot, Werner vid kortändan. Peder förblir stående framför tv-skärmen.

”Bra att ni kom så snabbt”, säger Peder. ”Vi har en situation som måste hanteras omgående.”

Han sätter händerna på bordsskivan och lutar sig framåt, som om han behöver något att hålla fast i. August kan Peder utan och innan och vet att hans enkla gest betyder att det är allvar.

”Must har fått kännedom om att en tjetjensk terroristcell har aktiverats. De planerar att utföra ett dåd på svensk mark”, säger Peder.

Augusts mage drar ihop sig. Han tänker på Viktor och alla stora idrottsevenemang och konserter han går på. Isa tillbringar nästan all sin tid kring campusområdet på KTH. Det är platser med många människor. Perfekta mål för terrorister.

Men lika snabbt som tankarna kommer lägger han dem åt sidan.

”Vad vet vi?” frågar han.

”De planerar att ta färjan från Gdansk till Nynäshamn med avgång imorgon, eller ikväll om vi ska vara noga, klockan arton noll noll.”

Peder skjuter några papper mot honom.

”Vi vill sätta in en specialförbandsenhet, och ha dig som insatsledare, Grå”, säger han. ”Här är ordern.”

August placerar ut dokumenten framför sig och vilar hakan mot sina knäppta händer.

”August”, säger Peder med så allvarlig röst att August tittar upp. ”De här männen ska inte sätta sin fot på svensk mark. Är det uppfattat?”

3

Oscar Falk låtsas vingla till och tar ett snubblande steg mot Irina när de går ut i den mörka novembernatten. Hon tar tag om hans arm och stöttar hans stora kropp.

”För mycket vin”, ler han ursäktande.

Irina fnittrar hysteriskt och lägger en slank hand över munnen. Hon har druckit betydligt mer än han. Men det har hon inte insett. Ett tydligt tecken på bristande erfarenhet. Det går inte att förlora sig i stunden.

”Vill du följa med till mitt hotell för en kopp te?” frågar han.

”Gärna”, säger hon.

Ögonen lockar och bjuder in honom. Ögonfransarna fladdrar till. Det är höjden av dåligt skådespeleri.

Han erbjuder henne sin arm.

”Vilken gentleman”, säger hon.

Bilar susar förbi på den hårt trafikerade gatan. Oscar stannar vid ett skyltfönster. Dyra kostymer och blankputsade skor är exponerade i ett varmt sken.

”Vilken hade du valt till mig?” frågar han.

”Den mörkblå längst bak”, säger hon och sneglar åt hållet de kom från.

Oscar tar ett steg bakåt och betraktar med spelat intresse kostymen. Sedan fokuserar han om blicken och tittar istället

på glasrutans reflektion. Männen från restaurangen står bakom dem, snett över gatan.

”Bra val”, säger han och låtsas återigen vingla till.

De svänger ner mot vattnet där turister promenerar längs floden. På andra sidan höjer sig kullen med den majestätiska Pragborgen, spöklikt upplyst av lampor i mörkret.

Framme vid den utsmyckade Karlsbron klänger sig Irina fast i hans arm och balanserar över den ojämna gatstenen på sina högklackade skor. De trettio statyerna av helgon vakar över dem när de sicksackar sig fram mellan turisterna. Nedanför brusar Moldau. Framför dem klamrar sig Malá Stranas hus fast vid flodbanken.

De tar den vänstra trappan ner till gatan. I rutan till en restaurang ser Oscar ännu en gång männen som följer efter dem. De står en bit bort, vid Karlsbrons fäste.

Irina trycker sig nära när Oscar leder henne genom stenportalen och in i lobbyn på Hotel Mandarin Oriental. I hissen trycker han på våning fyra och dörrarna sluter sig bakom dem.

Irina låter kappan öppna sig och glida av de smala axlarna medan hon förföriskt lutar sig mot hissens vägg. Oscar tittar ner i urringningen. Hennes finger smeker längs skjortans knappar, från bröstkorgen ner mot hans bältesspänne. Han ryser till av olust.

Hissen stannar. Oscar visar Irina fram till sin dörr och släpper in henne i minisvitens vardagsrum. Rummets fönster sträcker sig från golv till tak och är inramade av tunga mörkblå gardiner. En soffa, två fåtöljer och ett lågt bord står framför dem.

Oscar lägger portföljen på skrivbordet.

”Dricker du konjak?” frågar han. ”Det värmer.”

”Absolut”, säger hon och sjunker med en konstlad rörelse ner i soffan.

Oscar häller upp konjak i två glas som han ställer på soffbordet framför henne.

”Ett ögonblick”, säger han, går in i badrummet och stänger dörren.

Han låter kranen spola medan han tittar på armbandsuret. Det är svårt att hålla tillbaka leendet. Han vet vad Irinas plan är, hon har ingen aning om hans. Känslan av makt är berusande.

När det har gått en och en halv minut går han tillbaka ut till soffgruppen.

Irina har sparkat av sig de högklackade skorna och dragit upp ena benet under sig så att han kan se rakt in mellan hennes lår. Långsamt sveper hon det mörka håret över axeln och stryker med pekfingret över läpparna som glänser av nyss påmålat läppglans.

Det är ett simpelt arrangemang. Men ett arrangemang Oscar vet fungerar på de flesta.

Han sätter sig bredvid henne i soffan. Låtsas vara hypnotiserad av henne. Han lägger handflatan mot hennes kind. Doften av hennes starka parfym sticker i näsan när hon flyttar sig närmare. Hennes läppar är sträva och smakar av konstgjord jordgubb. Hon öppnar munnen och deras tungor möts.

Oscar sträcker handen som inte ligger om hennes kind mot de två konjaksglasen på bordet. Med en snabb och ljudlös rörelse byter han plats på dem. Sedan drar han sig bakåt, ut ur kyssen och tvingar ögonen att lysa av åtrå.

”Du är fantastisk”, säger han och sträcker sig efter konjaken. ”Skål!”

”Skål!” säger Irina och höjer sitt glas.

Oscar sveper allt i en enda klunk. Irina betraktar honom nöjt innan hon gör samma sak.

Nästa kyss smakar beskt av konjak. Oscar drar henne bestämt mot sig. Hon flämtar till och går djupare in i kyssen. Det är löjligt hur lätt han får henne att sänka garden och tappa kontrollen.

”Sovrummet”, säger hon med vibrerande röst.

Han låter sig ledas till sängen. Lakanen är nymanglade. Det klirrar metalliskt när hon lirkar upp hans bälte. Madrassen gungar när han välter ner henne.

Hon krokar sina ben om hans kropp. Hennes bröst är mjukt i hans hand. Flämtningen i hans öra äkta. Det kan inte vara långt kvar nu.

”Du snurrar”, viskar hon. ”Vinet får dig att snurra.”

Oscar ler och släpper hennes bröst. När känslan av makt, av fullkomlig kontroll, återigen sveper genom kroppen tillåter han sig att visa det.

”Det är inte vinet”, säger han.

En tveksamhet växer i hennes ögon. Han vet att lusten i hans ansikte är borta och har ersatts av en hård mask. Det går ett par sekunder innan hon inser vad som har hänt.

”Jag hoppas att du bara försökte söva mig”, säger han. ”För din egen skull.”

Hon sätter armbågarna i sängen för att resa sig. Ögonen är dimmiga och hon stannar i rörelsen. Ansiktsmusklerna blir slappa. Hon öppnar munnen men inga ord hinner komma innan hon lealös sjunker ihop på täcket.

Oscar reser sig. Han tar fram sin Glock 19 från det dolda hölstret innanför byxorna. I fickan ligger ljuddämparen. Han skruvar på den och släcker alla lampor.

Sviten blir mörk. Oscar ställer sig mot väggen bredvid dörren ut till hotellkorridoren. Nu är det bara att vänta.

Han lyssnar efter ljud. Då och då vinklar han handleden för att armbandsuret ska fånga så pass mycket ljus att han kan avläsa tiden. Det tar inte mer än tio minuter innan något låter utanför dörren. Efter ett par sekunder klickar låset till. Troligen ett kopierat nyckelkort. Skickligt. Men upplägget på operationen är i övrigt alldeles för förutsägbart.

Ljuset från hotellkorridoren faller in i rummet och det blänker till i de tomma glasen. Skuggorna från två män skymtar

innan dörren går igen. Oscar mer hör än ser hur de rör sig mot sovrummet.

”Kira?” viskar en av dem. ”Kira?”

Förmodligen hennes riktiga namn.

Ljudlöst smyger Oscar efter och håller Glocken riktad mot männens ryggar. När de är inne i sovrummet höjer han vapnet i ögonhöjd och siktar.

”Ja szadi vas”, säger han på ryska. ”Bakom er.”

Männen vänder sig om i en synkroniserad rörelse. Som två ograciösa balettdansöser i en klumpig piruett. Oscar kramar avtryckaren två gånger och sätter en kula i vardera mans mage. Medan de faller tar Oscar ett steg fram och innan de hinner ge ett ljud ifrån sig sätter han ytterligare en kula i varje man, högre upp på bröstkorgen.

Det tar inte mer än ett par sekunder.

Han sträcker ut handen och tänder taklampan. Den beigea mattan färgas röd under männen. Blod har stänkt på de ljusa väggarna, de kritvita lakanen och Irinas bleka hud.

Kiras bleka hud, rättar han sig.

Även klänningen har fått ett oregelbundet prickigt mönster och hon kommer aldrig kunna bära den igen. Hon ser död ut där hon ligger men det tunna tyget över bröstkorgen rör sig sakta upp och ner.

Oscar stoppar tillbaka pistolen i hölstret, går fram till garderoben och tar ut sin packade kabinväska. Han tar fram ett par plasthandskar och drar dem på sig. Kiras handväska ligger i soffan. Han öppnar portföljen och tömmer innehållet i handväskan rakt ner i den. Ett fotografi ramlar ut. Det föreställer honom på ett café, klädd i skjorta med uppkavlade ärmar. Huden är solbränd och skägget perfekt trimmat.

Oscar ler. Bilden gör honom rättvisa.

Han tömmer männens fickor och lägger allt i portföljen. Båda männen har sina pass på sig. Belarusiska diplomatpass.

Omsorgsfullt placerar Oscar vapen i männens händer så att de är riktade mot varandra. Sedan knäpper han upp bältet på mannen som ligger närmast Kira och drar ner byxor och kalsonger till fotknölarna.

Bryskt rycker Oscar ut ett par av Kiras hårstrån och lägger dem i en liten plastpåse innan han skalar av den tunna klänningen, drar av trosorna och släpper plaggen bredvid sängen.

Han tar upp sin mobil, öppnar den krypterade appen och trycker igång kameran. Han tar några närbilder på männen innan han fotograferar Kiras sovande ansikte och nakna kropp. Omilt rullar han över henne på mage. Fotograferar igen och söker efter tatueringar, födelsemärken eller andra kännetecken men hittar inget. Han vänder tillbaka henne på rygg, backar och tar ett par bilder på scenen han skapat.

Ett klassiskt svartsjukedrama.

Det kommer inte att hålla rent tekniskt. Kalibern på skotten, blodstänken och avstånden stämmer inte. Inte heller hur framsidan av Kiras klänning kan vara fläckad av blod när den ligger i en hög på på golvet.

Men det kommer att förvilla dem tillräckligt länge.

Han tar en av hotellets ansiktshanddukar, tar fram en flaska ur kabinväskan och fuktar tyget. Noggrant torkar han av alla ytor i sviten och lägger de tomma konjaksglasen och konjaksflaskan i kabinväskan.

Slutligen torkar han av Glocken och skruvar av ljuddämparen. Han plockar isär vapnet och lägger delarna i fickan.

Försiktigt öppnar han dörren och kikar ut i korridoren. Det är tomt. Han hänger ut hotellets *Do not disturb*-skylt. Med lite tur kan det ge honom några extra timmar.

Ute på gatan ser han sig diskret omkring. Avsöker, men uppfattar inget misstänkt. Vid ett gatugaller stannar han och släpper ner Glockens slutstycke. Någonstans, långt under honom, plaskar det.

På nästa tvärgata står några behållare för sopor. Han lägger ner en del av vapnet i metallsorteringen och fortsätter navigera sig fram genom kvarteren. Då och då gör han sig av med en vapendel.

Snart vidgar sig gatan och han kommer fram till en korsning med kvällsöppna barer och turister i rörelse. Där vinkar han till sig en taxi.

”To the airport, please.”

Taxin rullar nedför Prags slingrande gator. Karlsbron uppenbarar sig, omgiven av ett lysande sken, och speglar sig i Moldaus mörka vatten.

Pulsen går ner. Den svåra delen är över. Han har klarat det. Igen.